

Kl. 11:02

Formanden:

Så er det hr. Simon Emil Ammitzbøll.

Kl. 11:02

Simon Emil Ammitzbøll (UFG):

Det må være rart at være så sikker som fru Karen Ellemann. Jeg er nemlig ikke så sikker. Jeg vil gerne medgive, at det nogle gange skal gå lidt hurtigere; der kan være særlige tilfælde, skattelovgivning, eller hvad ved jeg, hvor man skal gøre det hurtigt. I det her tilfælde er det nok svært at finde ud af, hvad det er, der begrunder, at man ikke har tid indtil januar i stedet for til december.

Så vil jeg gøre opmærksom på, at vi tilbage i maj 2007 havde en anden sag, også på integrationsministerens område. Her kritiserede et samlet udvalg ministeren for, at der kun var 6 dage fra fremsættelse til første behandling. Blandt de 17 udvalgsmedlemmer var dengang fru Birthe Rønn Hornbech, den nuværende integrationsminister, der kritiserede den daværende integrationsminister for den korte tid på 6 dage. Nu er vi helt nede på 2 dage. Er der så ikke grund til, at vi i Integrationsudvalget denne gang laver en skærpet kritik?

Kl. 11:03

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:03

Karen Ellemann (V):

Nu sad jeg jo desværre ikke i det udvalg og behandlede den pågældende sag, som hr. Simon Emil Ammitzbøll omtaler. Jeg synes, det er væsentligt at se på, hvor kompliceret det her lovforslag rent faktisk er.

Vi taler om, at der er to elementer, nemlig skærpet meldepligt og ophold i Center Sandholm. Det er sådan set hovedelementerne i lovforlaget. Jeg synes ikke, det er så svært. Jeg medgiver, at der er en stor stak hørings svar, som vi for en dels vedkommende først har fået her til morgen, og vi mangler det samlede høringsnotat. Men der er altså også noget, der både hedder anden og tredje behandling og udvalgsarbejde, så det vil undre mig meget, hvis medlemmerne af udvalget ikke føler, at de har kunnet komme til bunds i det lovarbejde, som nu ligger foran os.

Kl. 11:04

Formanden:

Så er det hr. Jesper Langballe for en kort bemærkning.

Kl. 11:04

Jesper Langballe (DF):

Det er til venstrefløjens sniksnak om særlovgivning. Og jeg vil sige, at fru Karen Ellemann egentlig har svaret udmærket på det. Men jeg vil bare stille et spørgsmål, der kunne give anledning til en præcisering.

Er det ikke rigtigt, at når lovgiverne hertilands opdager, at en lov er utilstrækkelig eller upræcis, så ændrer man loven, præciserer den, skærper den, og at man, hvis det haster, så skynder sig? Er det ikke rigtigt, at den opdagelse af, at sådan en lov ikke er tilstrækkelig, ofte gøres på grundlag af et enkelt tilfælde – det kan være skattesvig, det kan være insiderhandel, eller hvad ved jeg, men der er altid et enkelt tilfælde, der kommer først, og så lovgiver man, ikke for det tilfælde, men for alle i den tilsvarende situation? Er det ikke simpelt hen en beskrivelse af normal lovgivningspraksis – er det ikke det, Folketinget sidder her for?

Kl. 11:05

Formanden:

Ordføreren.

Kl. 11:05

Karen Ellemann (V):

Jeg vil sige tak for kommentaren fra hr. Jesper Langballe, for jeg er fuldstændig enig: Vi sidder her for at agere og reagere. Når vi oplever, at ting er utilstrækkelige, er det vores pligt som folkevalgte at reagere på det og gøre noget ved det. Og det er det jeg mener vi gør her, så tak for kommentaren.

Kl. 11:05

Formanden:

Så er det hr. Jørgen Poulsen for en kort bemærkning.

Kl. 11:05

Jørgen Poulsen (RV):

Hr. Jesper Langballe siger, at når det haster, så skynder man sig. Men hvad er det egentlig, der haster så meget i den her sammenhæng? Som fru Karen Ellemann har sagt, handler det her jo om vilkårene for personer på tålt ophold, og de vilkår vil man gerne skærpe. Det er naturligvis fuldstændig legalt at ville skærpe de vilkår, men hvorfor haster det så meget, at man er rede til at gå på kompromis med de mest dyrebare retsprincipper, vi har på det her område, og sjuske det her igennem? Man vil næsten gå på kompromis med Folketingets forretningsorden for at haste det her igennem. Er det virkelig sådan, at natlige aftaler under finanslovforhandlingerne